

RECENSIE **MIME** MUZIEKTHEATER**Muziektheater BOT, Bambie**

Bambie Speelt BOT – BOT Speelt Bambie

BOT EN BAMBIE VINDEN ELKAAR IN EEN FANTASTISCHE MIX VAN INSTRUMENT, OBJECT, LICHAAM EN STEM

Muziektheater BOT, Bambie**Bambie Speelt BOT – BOT Speelt Bambie****Lars Brinkman**

20 januari 2023

Gezien op 19 januari 2023, Werkplaats Muziektheater BOT

Voor *Bambie speelt BOT* – *BOT speelt Bambie* nodigde muziektheatergezelschap BOT mimegezelschap Bambie uit in zijn atelier in Arnhem. Daar zit het publiek midden in hun werkplaats, naast rijen kasten met zelfgemaakte instrumenten, op bankjes rond een bakstenen speelvloer.

We zien door de ramen zes figuren in het donker langs het gebouw joggen, hun mondharmonica's strak in de mond geklemd. Ze ademen door het instrument heen en hun lichamelijke inspanning wordt direct omgezet in klank. Met een muzikale tred rennen ze het gebouw binnen. Hun pas wordt sneller, de tonen op de harmonica's hoger en opgefokter. Ze gebruiken de mondharmonica's als een manier om met elkaar te communiceren. Ze hebben geen woorden, maar wel klanken.

Het doet me denken aan een zwerm vogels, die elkaar nauwlettend in het oog houdt, elkaar helpt en waarschuwt wanneer er iets dreigt mis te gaan. Het is een geestige opening waarin meteen duidelijk wordt gemaakt in welk gebied deze collectieven zich spelenderwijs begeven: die van het fysieke lichaam, het (zelfgemaakte) instrument en de muziek die daaruit voortvloeit.

Het duurt niet lang voordat er een groot aantal onconventionele instrumenten van de hand van BOT tevoorschijn komen, en dat zijn er nogal wat. Van een gigantische cirkelzaag die als een enorme hithat op de bakstenen valt, naar een rondzwaaiend keyboard, tot een miniorgel dat je liggend kan bespelen. Je ziet duidelijk dat BOT al zijn vindingrijkheid in de zelfgebouwde instrumenten legt. Een schuchtere trommel met menselijke benen rent door het atelier, een muzikant kruipt over de vloer en laat zijn drumstokken over de bakstenen schuren, en plotseling lopen de mannen achter een gemotoriseerd drumstel aan.

In hun lijven zit de ritmische beweging van het drumstel, je voelt hun gretigheid om mee te bewegen, om muziek te maken, te dansen, om één te worden met het instrument. Iedereen pakt een instrument, en met de vurigheid die nog doortril in hun lichaam staan ze klaar om te spelen. Maar dan is daar ineens de vertwijfeling, de stilte. Plotseling zijn ze al hun kunde om de instrumenten te bespelen kwijtgeraakt en staan ze onhandig naar de vreemde objecten in hun hand te kijken.

Het is verfrissend om twee collectieven op een associatieve manier te zien zoeken naar waar hun creativiteit elkaar raakt en hoe ze elkaar kunnen vinden in gedeelde poëzie en humor. Er wordt hier gemaakt met een vrije en open blik, en de makende performers zoeken via objecten, klank, taal, en hun lichamen naar manieren om zichzelf uit te drukken. In sommige scènes vallen de disciplines op een inventieve manier met elkaar samen en zijn ze zelfs onlosmakelijk met elkaar verbonden. Dat zijn de bijzonderste momenten in deze samenwerking, waarvan ik me soms wel afvraag in hoeverre het een gelijkwaardige ontmoeting is. De robuuste muziekinstrumenten van BOT nemen meer dan eens een wat dominante rol in tegenover de mimische en subtiele insteek waar Bambie vaak mee speelt. De lijvige geluiden van de ijzeren instrumenten laten soms weinig ruimte over voor de subtiliteit en verfijning in de klank- en lichaamscomposities.

Wel is het slotnummer weer een fantastische mix van instrument, object, lichaam en stem: twee performers zingen een lied, met draaiende slabakken tegen hun buik, waardoor ze een vibrato op hun stem leggen. De orgelspeler kantelt het mini-orgel en gaat eronder liggen, en het instrument wordt getransformeerd tot picknicktafel. De mannen

staan hier met zijn allen in een visuele muziekdoos, waarin de een niet zonder de ander kan bestaan. Het levert een prachtig en hilarisch moment op, waarin de symbiose tussen de twee werelden van BOT en Bambie wordt gevierd. Op deze eerste avond vallen hun disciplines nog niet in elke scène even sterk samen zoals in dit eindbeeld, maar de collectieven leggen hier wel de fundamenten neer voor een frisse en innovatieve samenwerking.

Foto: René den Engelsman

Credits

concept en spel Job van Gorkum, Doan Hendriks, Geert Jonkers, Paul van der Laan, Gerindo Kartardinata en Tomas

Postema concept, dramaturgie en eindregie Marijn van der Jagt en Jochem Stavenuiter *muziek* BOT *kostuums* Linde

Légat productie Linde *Légat publiciteit* Maartje Hagar Treep / Lonneke van Eden *zakelijke leiding* Linde *Légat* / Tamara Keasberry